

KANCELARIA SENATU

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, 4 lipca 2016 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw

(druk nr 213)

I. Cel i przedmiot ustawy

Zasadniczym celem ustawy o zmianie ustawy – Prawo celne oraz niektórych innych ustaw jest dokonanie w polskim porządku prawnym zmian służących stosowaniu unijnego kodeksu celnego oraz przepisów wykonujących jego przepisy.

Unijny kodeks celny został ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanowiony został unijny kodeks celny. Wszedł on w życie dnia 30 października 2013 r., a stosowany co do zasady jest od dnia 1 maja 2016 r. Łącznie z unijnym kodeksem celnym stosuje się rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny. Wyżej wymienione akty tworzą tzw. pakiet unijnego kodeksu celnego. Pakiet ten uzupełnia rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/341 z dnia 17 grudnia 2015 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do przepisów przejściowych dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego w okresie, gdy nie działają jeszcze odpowiednie systemy teleinformatyczne, i zmieniającym rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446.

Unijny kodeks celny zastąpił obowiązujący od ponad 20 lat Wspólnotowy Kodeks Celny oraz rozporządzenia nr 3925/91, 2913/92, 1207/2001 oraz 450/2008.

Celem ustanowienia nowego unijnego kodeksu celnego było m.in.:

- 1) ułatwienie legalnej wymiany handlowej oraz zwalczanie nadużyć poprzez określenie prostych i ekonomicznie uzasadnionych procedur celnych oraz szybkie i ujednoczone postępowanie celne;
- 2) zapewnienie równowagi między obowiązkiem organów celnych zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów celnych a prawem przedsiębiorców do sprawiedliwego traktowania;
- 3) wprowadzenie zasady, zgodnie z którą wszystkie transakcje celne i handlowe powinny być przeprowadzane elektronicznie, zaś systemy informacyjno-komunikacyjne wykorzystywane w operacjach celnych oferować przedsiębiorcom we wszystkich państwach członkowskich takie same ułatwienia;
- 4) zagwarantowanie, iż wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych towarzyszyć będzie zharmonizowane i ujednoczone stosowanie kontroli celnych przez państwa członkowskie, zapewniające równoważny poziom tych kontroli w całej Unii Europejskiej (niedopuszczanie do zachowań zakłócających konkurencję).

Mając powyższe na względzie, w unijnym kodeksie celnym rezygnuje się z dotychczasowego podziału na przeznaczenia celne i procedury celne. W myśl unijnego kodeksu celnego „procedura celna” oznacza jedną z procedur w nim wymienionych: tj. procedurę dopuszczenia do obrotu, procedury specjalne i wywóz. Procedurami specjalnymi są: tranzyt (tranzyt zewnętrzny i wewnętrzny), składowanie (składowanie celne i wolne obszary celne), szczególne przeznaczenie (odprawa czasowa i końcowe przeznaczenie) oraz przetwarzanie (uszlachetnianie czynne i bierne). Nie przewidziano procedury składu wolnocłowego. W unijnym kodeksie celnym przewidziano pełną elektroniczną wymianę i przechowywanie danych. Wymiana informacji, takich jak deklaracje, zgłoszenia, wnioski lub decyzje, między organami celnymi oraz między przedsiębiorcami a organami celnymi, a także przechowywanie tych informacji zgodnie z wymogami przepisów prawa celnego, odbywać się ma za pomocą technik elektronicznego przetwarzania danych (w Polsce wymiana informacji dokonywana będzie przez Platformę Usług Elektronicznych Służby Celnej; przejściowo do końca 2020 r., jeżeli nie zostały wdrożone systemy teleinformatyczne niezbędne do stosowania przepisów unijnego kodeksu celnego, można będzie korzystać, ze środków wymiany i przechowywania informacji innych niż techniki elektronicznego przetwarzania danych).

W unijnym kodeksie celnym uregulowano, bardziej szczegółowo niż to czynił Wspólnotowy Kodeks Celny, zasady i tryb wydawania decyzji dotyczących stosowania przepisów prawa celnego. Wprowadzone zostały również dodatkowe kryteria przyznania statusu upoważnionego przedsiębiorcy (AEO). Jednocześnie rozszerzono katalog „korzyści” dostępnych wyłącznie dla posiadaczy statusu AEO (m.in. prawo korzystania z zabezpieczenia generalnego w obniżonej wysokości – w przypadku długu celnego oraz innych należności, które już powstały, udzielenie pozwolenia na stosowanie odprawy scentralizowanej, zwolnienie z obowiązku przedstawienia towarów w przypadku procedury uproszczonej w formie wpisu do rejestru, udzielenie pozwolenia na „samoobsługę celną”).

Nowe regulacje unijnego kodeksu celnego dotyczące długu celnego i zabezpieczeń stanowią kompromis między interesami przedsiębiorców (m.in. poprzez umożliwienie korzystania z zabezpieczenia w obniżonej wysokości oraz rozszerzenie katalogu przypadków wygaśnięcia długu celnego), a finansowymi interesami Unii i jej państw członkowskich.

Ponadto w unijnym kodeksie celnym uszczegółowiono regulacje odnoszące się do czasowego składowania towarów oraz dokonano zmian w zakresie stosowania uproszczeń w zgłoszeniach celnym (w miejsce zgłoszenia niekompletnego i uproszczonego wprowadzono instytucję uproszczonego zgłoszenia celnego; zgłoszenie celne może być złożone również w formie wpisu do rejestru prowadzonego przez zgłaszającego).

Nowymi uproszczeniami wprowadzonymi przez unijny kodeks celny są:

- 1) odprawa scentralizowana, która pozwala na złożenie w urzędzie celnym właściwym ze względu na miejsce siedziby wnioskodawcy zgłoszenia celnego towarów, które będą przedstawione w innym urzędzie celnym, przy czym pozwolenie na stosowanie odprawy scentralizowanej może uzyskać wyłącznie upoważniony przedsiębiorca;
- 2) samoobsługa celna – organ celny na wniosek upoważnionego przedsiębiorcy może zezwolić, aby pewne formalności celne były załatwiane przez przedsiębiorcę w celu określenia przez niego należnej kwoty należności celnych przywozowych i wywozowych oraz przeprowadzenia kontroli pod dozorem celnym (uproszczenie to nie będzie może być stosowane w przypadku procedur celnych tranzytu oraz wolnego obszaru celnego).

Opiniowana ustawa nowelizuje: ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, ustawę z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia

9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, ustawę z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, ustawę z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej, ustawę z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ustawę z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o administrowaniu obrotem towarowym z zagranicą, ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 10 marca 2006 r. o administrowaniu obrotem usługowym z zagranicą, ustawę z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, ustawę z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, ustawę z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych oraz ustawę z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

W art. 24–41 opiniowanej ustawy sformułowano przepisy przejściowe i dostosowujące związane z dokonywanymi w systemie prawnym zmianami.

Ustawa wejdzie w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 21. posiedzeniu w dniu 22 czerwca 2016 r. Projekt ustawy był przedłożeniem rządowym (druk sejmowy nr 513). I czytanie, na posiedzeniu Sejmu, odbyło się w dniu 19 maja 2016 r. Sejm skierował projekt do Komisji Finansów Publicznych. Komisja ta rozpatrzyła projekt na posiedzeniach w dniach 20 maja i 21 czerwca 2016 r. i rekomendowała Sejmowi przyjęcie ustawy w brzmieniu zaproponowanym w swoim sprawozdaniu (druk sejmowy nr 637). W trakcie II czytania zgłoszono jedną poprawkę, którą następnie Sejm przyjął.

W trakcie prac nad projektem w Sejmie m.in.:

- 1) uściślono, które przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa stosować się będzie odpowiednio w odniesieniu do odwołań w postępowaniach w sprawach celnych;

- 2) przyjęto, że opinię w sprawie spełniania przez wyrób zasadniczych, szczegółowych lub innych wymagań wydawać będą na wniosek organów celnych organy wyspecjalizowane właściwe ze względu na lokalizację produktu oraz przedmiot wniosku, a nie organy właściwe ze względu na siedzibę organu celnego występującego z wnioskiem (art. 9 pkt 1 lit. a noweli);
- 3) poprawiono technikę nowelizacji ustawy z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (zmiana przepisów ustawy, zamiast odnośników do przepisów; art. 10 noweli);
- 4) zdecydowano, że organ celny będzie mógł objąć przesyłkę lub partię roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów procedurą celną przetworzenia pod kontrolą celną (art. 12 pkt 2 noweli);
- 5) dodano regulację przewidującą, że podatnik (w związku ze zwolnieniem ze złożenia zabezpieczenia należności celnych) zamiast dokumentów potwierdzających, że jest on zarejestrowany jako podatnik VAT czynny i nie posiada zaległości z tytułu cła i podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz nie jest wobec niego prowadzone postępowanie egzekucyjne, likwidacyjne lub upadłościowe, będzie mógł przedstawić stosowne oświadczenie; oświadczenie będzie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej (art. 13 pkt 5 lit. c noweli);
- 6) dodano regulację umożliwiającą podmiotowi, w celu potwierdzenia spełniania przez niego ustawowych warunków skorzystania ze zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia akcyzowego, przedstawienie oświadczenia o siedzibie lub miejscu zamieszkania, nieposiadaniu zaległości z tytułu cła i podatków stanowiących dochód budżetu państwa, składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz o tym, iż nie jest wobec niego prowadzone postępowanie egzekucyjne, likwidacyjne lub upadłościowe; oświadczenie będzie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej (art. 19 pkt 6 lit. b noweli);
- 7) dodano przepis zmieniający ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (art. 22 noweli);
- 8) wykreślono przepisy przejściowe związane z dotychczasowymi uprawnieniami do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, przysługującymi osobie wpisanej przed dniem wejścia w życie opiniowanej ustawy do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji

składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych oraz przepis dostosowujący nakładający na ministra właściwego do spraw finansów publicznych obowiązek podania do publicznej wiadomości wykazów dotyczących uprawnień do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych (art. 24 noweli);

- 9) skrócono z 14 do 7 dni okres *vacatio legis* ustawy (art. 42 noweli).

III. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 1 pkt 2, art. 2 – w przepisie tym wskazano, że wprowadzenie towaru na obszar celny Unii lub jego wyprowadzenie z tego obszaru powoduje z mocy prawa powstanie obowiązków i uprawnień przewidzianych w przepisach prawa celnego, jeżeli przepisy prawa, w tym **ratyfikowane** umowy międzynarodowe, nie stanowią inaczej, przy czym podkreślono, iż ustawodawca ma na myśli umowy międzynarodowe będące aktami powszechnie obowiązującymi. Podobnego podkreślenia ustawodawca dokonał w art. 10 ust. 1. Fakt, iż wyłącznie ratyfikowane umowy międzynarodowe mogą modyfikować system przewidziany przepisami prawa celnego jest oczywisty. Trzeba przy tym pamiętać o konstytucyjnej zasadzie hierarchicznej budowy systemu aktów prawnych i sposobie „poukładania” aktów w tej hierarchii. Umowy nieratyfikowane nie mają mocy powszechnie obowiązującej, więc siłą rzeczy nie mogą modyfikować przepisów prawa celnego. Warto też zwrócić uwagę, że nie wszystkie ratyfikowane umowy będą mogły modyfikować takie przepisy. Umowy ratyfikowane w drodze tzw. „małej” ratyfikacji, stoją w hierarchii źródeł prawa poniżej ustaw. Innymi słowy, uściślenie, którego dokonał ustawodawca jest zbędne, ale również wprowadzające w błąd, ponieważ sugeruje, że każda ratyfikowana umowa międzynarodowa może modyfikować system. Istotne jest również to, że w innych przepisach ustawy ustawodawca takiego dookreślenia nie dokonał. Czy oznacza to w związku z tym, że np. w art. 3, art. 31 ust. 1 i 3 i art. 41 pkt 2 ustawy – Prawo celne mowa jest również o zatwierdzanych umowach międzynarodowych? Mając powyższe na względzie proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 2, w art. 2,

b) w pkt 7, w art. 10 w ust. 1

– skreśla się wyraz „ratyfikowane”;

2) art. 1 pkt 6, art. 8a ust. 1 pkt 1–3 – ustawodawca upoważnia (delegacja fakultatywna) ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia, w drodze rozporządzenia, wniosków:

a) do których stosuje się alternatywne wymogi dla danych w stosunku do wymogów określonych w załączniku A do rozporządzenia delegowanego, oraz alternatywne wymogi dla danych zamieszczanych w tych wnioskach,

b) do których stosuje się wymogi dla danych określone w załączniku 12 do rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/341, zamiast wymogów dla danych określonych w załączniku A do rozporządzenia delegowanego,

c) wnioski inne niż określone w lit. a i b, dla których w unijnym prawie celnym nie określono szczegółowych wymogów.

W związku ze sposobem określenia zakresu spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu nasuwa się pytanie, co ustawodawca rozumie przez określenie wniosków. Czy w akcie wykonawczym będą skatalogowane rodzaje wniosków, czy też minister ma określić np. treść lub wzór wniosków. Mając na uwadze, że przepis przyznający kompetencję prawotwórczą musi być jednoznaczny, tak aby nie było żadnych wątpliwości, co do jej granic oraz zakładając, że w rozporządzeniu zostaną określone **rodzaje** wniosków, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki uściślającej.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 6, w art. 8a w ust. 1:

a) w pkt 1 i 2 wyraz „wnioski” zastępuje się wyrazami „rodzaje wniosków”,

b) w pkt 3 wyrazy „wnioski inne” zastępuje się wyrazami „rodzaje wniosków innych”;

- 3) art. 1 pkt 7, art. 10 ust. 3 pkt 1 – zgodnie z Dobrymi Praktykami Legislacyjnymi przy formułowaniu przepisów o charakterze obligatoryjnym należy unikać czasownika modalnego „powinien”.¹⁾ Wyraz „powinien” jest funktorem normotwórczym i w języku prawnym wyraża obowiązek. Zgodnie z zasadami prawa i logiki czasownik (modalny) „powinien” zawarty w aktach normatywnych oznacza „musi”. Niemniej w języku potocznym bywa on interpretowany jako „może”. Stąd też, mając na względzie wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych, dobrą praktykę legislacyjną, orzecznictwo oraz poglądy doktryny przy formułowaniu przepisów o charakterze obligatoryjnym, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. Analogiczna uwaga dotyczy nowelizowanych albo dodawanych art. 15 ust. 2 pkt 2, art. 20, art. 90b, art. 90e, art. 96 ust. 5 oraz 98 ust. 2 pkt 2 ustawy – Prawo celne. Fakt, że w dotychczas obowiązujących przepisach ustawodawca posługiwał się czasownikiem modalnym „powinien”, nie przesądza o tym, iż sformułowanie to jest dopuszczalne. Wskazane byłoby, aby ustawodawca – o ile to możliwe – sukcesywnie korygował tę nieprawidłowość, przy okazji uchwalania kolejnych wersji aktu normatywnego albo przepisów.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

- a) w pkt 7, w art. 10 w ust. 3 w pkt 1 wyraz „powinien” zastępuje się wyrazem „musi”,
- b) w pkt 14 w lit. b, w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „powinny zostać” zastępuje się wyrazami „muszą być”,
- c) w pkt 19, w art. 20 wyrazy „powinno być złożone” zastępuje się wyrazami „składa się”,
- d) w pkt 67:
  - w art. 90b wyrazy „Odwołanie od decyzji organu celnego powinno również wskazywać osobę, od której” zastępuje się wyrazami „W odwołaniu od decyzji organu celnego wskazuje się również osobę, od której ono”,
  - w art. 90e w ust. 1 wyrazy „powinno nastąpić” zastępuje się wyrazem „następuje”,
- e) w pkt 73 w lit. b, w ust. 5 wyrazy „Rozporządzenie powinno określać” zastępuje się wyrazami „W rozporządzeniu określa się”,
- f) w pkt 75, w art. 98 w ust. 2 w pkt 2 wyraz „powinno” zastępuje się wyrazem „musi”;

---

¹⁾ Zob. http://www.rcl.gov.pl/zalaczniki/arttykul_19.pdf

- 4) art. 1 pkt 14 lit. b, art. 15 ust. 2 pkt 2 – w myśl tego przepisu minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu określi przypadki, które muszą być spełnione, aby przewóz towarów oraz ich wprowadzenie i wyprowadzenie mogły odbywać się poza wyznaczonymi trasami. Wątpliwości dotyczą kontekstu, w jakim został użyty wyraz „przypadki”. Z przepisu wynika, że w rozporządzeniu, obok warunków, zostaną określone przypadki, które muszą zostać spełnione, aby przewóz mógł się odbywać poza wyznaczonymi trasami. W myśl słownika języka polskiego²⁾ „przypadek” to w szczególności: zdarzenie lub zjawisko, których nie da się przewidzieć albo pojedyncze zdarzenie lub pojedyncza sytuacja. Przypadek, jako zdarzenie bądź sytuacja, nie może być spełniony, może on zaistnieć, mieć miejsce albo wydarzyć się. Ponadto w myśl słownika języka polskiego³⁾ „warunkiem”, rozumianym jako czynnik, od którego uzależnione jest istnienie lub zajście czegoś, zastrzeżenie, od którego spełnienia zależy zrealizowanie czegoś, albo stan rzeczy, który musi zajść, aby mógł zaistnieć inny stan rzeczy, może być również przypadek (zdarzenie, sytuacja, okoliczność, która musi mieć miejsce, aby spełniony był warunek). Mając powyższe na względzie proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 14 w lit. b, w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „przypadki i”;

- 5) art. 1 pkt 43, art. 63a ust. 1 – art. 63a ust. 1 w nowym brzmieniu stanowi, że w przypadku uchylenia decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego i przekazania sprawy do rozpatrzenia właściwemu organowi celnemu kwota należności uiszczona na podstawie decyzji określającej tę kwotę staje się zabezpieczeniem kwoty wynikającej z długu celnego w dniu następującym po dniu doręczenia **decyzji o uchyleniu przez organ celny** lub po dniu doręczenia organowi celnemu **odpisu orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność** lub **uchylającego tę decyzję**, wraz ze stwierdzeniem jego prawomocności. Pierwsza część zdania odnosi się do uchylenia decyzji, druga zaś do uchylenia albo stwierdzenia

---

²⁾ Zob. <http://sjp.pwn.pl/slowniki/przypadek.html>

³⁾ Zob. <http://sjp.pwn.pl/sjp/warunek;2534746.html>

nieważności decyzji. Zgodnie z art. 145 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi uchylenie decyzji i stwierdzenie nieważności decyzji są odmiennymi rozstrzygnięciami sądu administracyjnego, stąd też nie można w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji mówić o uchyleniu decyzji. Zapewne ustawodawca w pierwszej części zdania mówiąc o uchyleniu decyzji miał na myśli również „brak decyzji” będący skutkiem stwierdzenia jej nieważności. Do takiego wniosku prowadzi druga część przepisu. Mając powyższe na względzie oraz dążąc do wyeliminowania z przepisu skrótowego, który może w przyszłości skutkować błędną wykładnią normy prawnej, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 43, w art. 63a w ust. 1 po wyrazach „W przypadku uchylenia” dodaje się wyrazy „albo stwierdzenia nieważności”;

- 6) art. 1 pkt 45 lit. a, art. 65a ust. 5 – w nowelizowanym art. 65 ust. 3 (art. 1 pkt 44 lit. b noweli) mowa jest o stawce odsetek **za zwłokę**, o której mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego. Natomiast w art. 65a ust. 5 i art. 66 ust. 1 (art. 1 pkt 45 lit. a i pkt 47 noweli) mówi się o odsetkach, o których mowa w art. 114 unijnego kodeksu celnego. Zakładając, że we wszystkich wyżej wymienionych przepisach mowa jest o tych samych odsetkach oraz kierując się § 10 Zasad techniki prawodawczej (nakaz zachowania konsekwencji terminologicznej w obrębie ustawy), należałoby ujednoczyć terminologię ustawy w sposób wskazany w niżej sformułowanej poprawce.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 45 w lit. a, w ust. 5,

b) w pkt 47, w ust. 1

– po wyrazie „odsetek” dodaje się wyrazy „za zwłokę”;

- 7) art. 1 pkt 53, art. 73 ust. 2 i 3 – w przepisach tych sugeruje się, że na gruncie przepisów prawa celnego mamy do czynienia z inną kategorią decyzji, niż decyzje administracyjne. Wynika to z posłużenia się w tych przepisach sformułowaniem „decyzje w rozumieniu

przepisów prawa celnego”. Trzeba mieć również na względzie, że ustawodawca w innych przepisach ustawy – Prawo celne, stanowiąc o rozstrzygnięciu sprawy decyzją nie wskazuje, że są to decyzje w rozumieniu tej ustawy. Co więcej, na potrzeby ustawy – Prawo celne ustawodawca nie sformułował przepisów, które pozwalałyby uznać, że decyzje organów celnych są czymś innym niż decyzje administracyjne w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego. Wręcz przeciwnie, inne przepisy jednoznacznie wskazują, iż sprawa celna i jej rozstrzygnięcie następują w drodze decyzji administracyjnych. Dążąc do wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych oraz uwzględniając całokształt przepisów ustawy – Prawo celne proponuje się skreślenie zbędnego dookreślenia.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 53, w art. 73 w ust. 2 w pkt 1 oraz w ust. 3 skreśla się wyrazy „w rozumieniu przepisów prawa celnego”;

- 8) art. 1 pkt 55, art. 73c – w przepisie tym ustawodawca sformułował zasadę ogólną, w myśl której na potrzeby stosowania przepisów prawa celnego za osobę uznaje się również spółkę cywilną. Przepis ten został zamieszczony w rozdziale 6 – Postępowanie w sprawach celnych. W związku z tym nasuwa się pytanie, czy wspomniana zasada ma znaleźć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do przepisów proceduralnych sformułowanych w rozdziale 6, czy też wolą ustawodawcy było, aby stosowano ją także na potrzeby innych przepisów merytorycznych (sugeruje to brzmienie dodawanego art. 73c). Zakładając, że regulacja ta ma być właściwa dla wszystkich przepisów ustawy, należałoby – w celu wyeliminowania zasygnalizowanych wątpliwości – sformułować ją w rozdziale 1 ustawy np. jako art. 8b.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 6:

- w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „art. 8a” dodaje się wyrazy „i art. 8b”;
- dodaje się art. 8b w brzmieniu:

„Art. 8b. Na potrzeby stosowania przepisów prawa celnego za osobę uznaje się również spółkę cywilną.”,

b) w pkt 55 w poleceniu nowelizacyjnym skreśla się wyrazy „i art. 73c” oraz skreśla się art. 73c;

9) art. 13 pkt 2 lit. a, art. 19a ust. 9 – mając na względzie wątpliwości interpretacyjne związane ze stosowanymi w celu określenia relacji między przepisami „zastrzeżeniami” (nie jest jednoznaczne, czy „zastrzeżenie” wskazuje na wyjątki, czy też uszczegółowienia, innymi słowy, czy oznacza ono „z wyjątkiem”, czy „z uwzględnieniem”), zasady techniki prawodawczej dotyczące struktury aktu, w tym wzajemnej relacji pomiędzy przepisami ogólnymi i szczególnymi (zasadami i wyjątkami od nich, zasadami i ich uszczegółowieniem; § 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej), brak konsekwencji w zakresie posługiwania się tym środkiem techniki prawodawczej w obrębie całego aktu oraz fakt, iż odesłanie takie może wprowadzać w błąd, wskazane byłoby wyeliminowanie fragmentu przepisu, który takie „zastrzeżenie” formułuje. Należy dodatkowo podkreślić, iż z punktu widzenia poprawnej legislacji niedopuszczalne jest stosowanie takiej techniki w obrębie jednej podstawowej jednostki redakcyjnej (w obrębie jednego artykułu). Odpowiednią komunikatywność przepisu w aspekcie zarówno interpretacyjnym, jak i wyszukiwawczym, zapewnia odpowiednie „ułożenie” przepisów w strukturze podstawowej jednostki redakcyjnej. Jeżeli wyjątkowo zachodzi potrzeba określenia relacji między przepisami (innymi niż w ramach jednej podstawowej jednostki redakcyjnej lub bezpośrednio po sobie następujące) w obrębie aktu, relacje te powinny być określane z zastosowaniem formuły „z wyjątkiem” (jeżeli w innym przepisie znajduje się wyjątek od przepisu) albo „z uwzględnieniem” (jeżeli inny przepis albo jego fragment uszczegóławia przepis albo jeżeli inny przepis albo jego fragment musi być wzięty pod uwagę w celu właściwego skonstruowania normy zakodowanej w przepisie, w którym znajduje się takie odesłanie)

Analogiczna uwaga odnosi się do przepisów nowelizowanych przez art. 13 pkt 5 lit. b, pkt 8 lit. a i pkt 12, art. 19 pkt 5 lit. a i d oraz pkt 6 lit. a, a także art. 24 ust. 2.

W sformułowanych niżej poprawkach proponuje się wyeliminowanie „zastrzeżeń” w obrębie jednej podstawowej jednostki redakcyjnej oraz zmodyfikowanie odesłań w przypadku określania relacji pomiędzy innymi przepisami niż przepisy w obrębie jednej jednostki redakcyjnej.

Propozycja poprawek:

w art. 13:

- a) w pkt 2 w lit. a, w ust. 9 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 10a i 11”,
- b) w pkt 5 skreśla się lit. b,
- c) w pkt 8 w lit. a, w ust. 1a skreśla się wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 1aa i 1ab”,
- d) w pkt 12, w pkt 1 wyraz „zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazem „uwzględnieniem”;

w art. 19:

- a) w pkt 5:
  - w lit. a, w ust. 1 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 3 i 3a”,
  - w lit. d, w zdaniu drugim skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 7a”,
- b) w pkt 6 w lit. a, w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „, z zastrzeżeniem” zastępuje się wyrazami „z uwzględnieniem”;

w art. 24 w ust. 2 skreśla się wyrazy „, z zastrzeżeniem ust. 3”;

- 10) art. 13 pkt 5 lit. c, art. 33 ust. 7c – przepis ten przewiduje, że określone w ustawie oświadczenia są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej, zaś składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w oświadczeniu klauzuli, która zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań. Należy zauważyć, że Kodeks karny w art. 233 § 6 przewiduje, niezależnie od odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań, odpowiedzialność karną za złożenie fałszywego oświadczenia. Należałoby zatem zmodyfikować art. 33 ust. 7c, konsekwentnie usunąć błąd z nienowelizowanego art. 33a ust. 2b ustawy z dnia 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz zmienić nowelizowany art. 27 ust. 5 o podatku akcyzowym (art. 19 pkt 6 lit. b noweli).

Propozycja poprawki:

w art. 13:

- a) w pkt 5 w lit. c, w ust. 7c użyty dwukrotnie wyraz „zeznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”,

b) w pkt 6 po lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) ust. 2b otrzymuje brzmienie:

„2b. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2a, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.”;

w art. 19 w pkt 6 w lit. b, w ust. 5 użyty dwukrotnie wyraz „zecznań” zastępuje się wyrazem „oświadczeń”;

11) art. 16 – w związku z tym, że również w art. 1 ust. 1, art. 2 pkt 3 i 6, art. 3, tytule rozdziału 3, art. 8, art. 9 oraz art. 10 we wprowadzeniu do wyliczenia i części wspólnej ustawy z dnia 10 marca 2006 r. o administrowaniu obrotem usługowym z zagranicą ustawodawca posługuje się terminologią nieuwzględniającą faktu wejścia w życie Traktatu z Lizbony zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (na podstawie tego Traktatu Unia Europejska uzyskała osobowość prawną, a Wspólnota Europejska przestała istnieć; Traktat wszedł w życie 1 grudnia 2009 r.) oraz w celu wyeliminowania sytuacji, w której w części przepisów będzie mowa o Wspólnocie, a w części o Unii Europejskiej, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. Poprawka ta uporządkuje terminologię ustawy nowelizowanej w art. 16.

Propozycja poprawki:

w art. 16:

a) przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:

„...) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawa określa zasady administrowania obrotem usługami z zagranicą oraz zasady administrowania obrotem usługami z krajami trzecimi dokonywanego na podstawie przepisów prawa unijnego.”;

b) w pkt 1:

– po lit. a dodaje się lit. ... w brzmieniu:

„...) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kraj trzeci – kraj niebędący członkiem Unii Europejskiej;””,

– w lit b w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „pkt 5” dodaje się wyrazy „i 6” i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) importer lub eksporter wspólnotowy usług – osobę, która ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Unii Europejskiej;””,

c) po pkt 1 dodaje się pkt 1a–1c w brzmieniu:

„1a) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Z uwzględnieniem warunków i zasad określonych w przepisach prawa unijnego oraz o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej, w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 i 868), z wyłączeniem art. 10, art. 57 § 5, art. 58–60, art. 75, art. 76 § 2 i 3, art. 77 § 2–4, art. 78–88 oraz art. 97–103.”;

1b) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Obrót usługami z krajami trzecimi dokonywany na podstawie przepisów prawa unijnego”;

1c) art. 8 i art. 9 otrzymują brzmienie:

„Art. 8. 1. Jeżeli z przepisów prawa unijnego, w zakresie administrowania obrotem usługami z krajami trzecimi, wynika obowiązek uzyskania pozwolenia warunkującego świadczenie usług, pozwolenie to jest wydawane w drodze decyzji administracyjnej.

2. Do dokumentów, które zgodnie z przepisami prawa unijnego lub przepisami wydanymi na podstawie art. 10 dołącza się do wniosku o udzielenie pozwolenia, o którym mowa w ust. 1, sporządzonych w języku obcym, należy dołączyć tłumaczenie tych dokumentów na język polski sporządzone przez tłumacza przysięgłego.

Art. 9. Jeżeli przepisy prawa unijnego nie stanowią inaczej, minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek importera lub eksportera wspólnotowego usług, w drodze decyzji administracyjnej, udziela pozwolenia, o którym mowa w art. 8 ust. 1, odmawia jego udzielenia, zmienia oraz cofa udzielone pozwolenie.”;

d) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w art. 10:

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli wynika to z przepisów prawa wspólnotowego w zakresie administrowania obrotem usługami z krajami trzecimi, minister właściwy do spraw gospodarki może określać, w drodze rozporządzeń:”

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wzory wniosków stosowanych w postępowaniu o udzielenie pozwolenia na świadczenie usług z obszaru celnego Unii na terytorium kraju trzeciego lub przyjmowanie usług świadczonych z terytorium kraju trzeciego na obszarze celnym Unii,”

c) część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– mając na uwadze zapewnienie skutecznego stosowania przepisów prawa unijnego, a także potrzebę zapewnienia szczególnej kontroli uzasadnionej specyfiką obrotu określonymi usługami z zagranicą, uwzględniając przesłanki zawarte w przepisach prawa unijnego.”;”

12) art. 19 pkt 1 lit. a, art. 2 ust. 1 pkt 6 – sposób sformułowania odesłania do art. 332 rozporządzenia nr 2015/2447 sugeruje, że pomiędzy ust. 3 i 4 tego artykułu są jeszcze jakieś inne ustępy, co nie jest zgodne z prawdą.

Ponadto w związku z tym, że o wymianie informacji między urzędem celnym wywozu a urzędem celnym wyprowadzenia stanowi art. 330 rozporządzenia nr 2015/2447, wydaje się, że art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, mówiąc o informacjach uzyskanych od właściwego urzędu celnego, powinien odsyłać do tego artykułu. Przepis art. 329 rozporządzenia nr 2015/2447 dotyczy określenia urzędu celnego wyprowadzenia.

Propozycja poprawek:

w art. 19 w pkt 1 w lit. a, w pkt 6 wyrazy „art. 332 ust. 3–4” zastępuje się wyrazami „art. 332 ust. 3 i 4”;

w art. 19 w pkt 1 w lit. a, w pkt 6 wyrazy „art. 329” zastępuje się wyrazami „art. 330”;

13) art. 20 – w związku z tym, że również w art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 19 ust. 1 pkt 11 oraz w art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie celnej ustawodawca posługuje się terminologią nieuwzględniającą faktu wejścia w życie Traktatu z Lizbony

zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską oraz w celu wyeliminowania sytuacji, w której w części przepisów będzie mowa o Wspólnocie, a w części o Unii Europejskiej, proponuje się przyjęcie niżej sformułowanej poprawki. Poprawka ta uporządkuje terminologię ustawy nowelizowanej w art. 20.

Propozycja poprawki:

w art. 20:

a) w pkt 1 w lit. a po wyrazach „w ust. 1” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako tiret pierwsze i dodaje się tiret drugie w brzmieniu:

„- pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wykonywanie zadań wynikających z przepisów unijnych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (INTRASTAT) oraz obrotu towarowego państw członkowskich Unii Europejskiej z pozostałymi państwami (EXTRASTAT);”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) w art. 19 w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) wykonywanie zadań wynikających z przepisów unijnych regulujących statystykę dotyczącą obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (INTRASTAT) oraz obrotu towarowego państw członkowskich Unii Europejskiej z pozostałymi państwami (EXTRASTAT);”;

c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) w art. 43 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) niemożliwe jest nałożenie zamknięć urzędowych, a zachowanie tożsamości towaru jest niezbędne do przestrzegania warunków procedury celnej, procedury zawieszenia poboru podatku akcyzowego lub istnieje uzasadnione podejrzenie, że towar może zostać usunięty spod dozoru celnego, o którym mowa w unijnych przepisach celnych;”;

14) art. 20 pkt 9, art. 56 ust. 2 – propozycja poprawki redakcyjnej, ujednolicającej sposób sformułowania analogicznych przepisów w obrębie jednego artykułu (zob. art. 56 ust. 3; art. 20 pkt 9 noweli).

Propozycja poprawki:

w art. 20 w pkt 9, w art. 56 w ust. 2 wyraz „zostać” zastępuje się wyrazem „być”;

- 15) art. 20 pkt 9, art. 56 ust. 4 – przepis ten przyznaje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych prawo do określenia, w drodze rozporządzenia, pozwoleń innych wskazane w art. 56 ust. 2 (a *de facto* ust. 1), przy czym nasuwa się pytanie, jaki będzie zakres regulacji takiego rozporządzenia. Czy minister, jeżeli zdecyduje się wydać rozporządzenie, ma określić w nim rodzaje pozwoleń? Skoro określając pozwolenia, zgodnie z art. 56 ust. 4 pkt 2 (wytyczna przepisu upoważniającego), trzeba wziąć pod uwagę m.in. rodzaje udzielanego pozwolenia, oznacza to, że określone w rozporządzeniu będzie coś innego niż rodzaj pozwolenia. W przeciwnym razie wytyczną w tym zakresie należałoby uznać za pozorną. Minister określając rodzaje pozwoleń musiałby bowiem wziąć pod uwagę rodzaje udzielanych pozwoleń. Trudno to uznać za racjonalne. W przypadku gdyby w rozporządzeniu miały być określone rodzaje pozwoleń należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę, która jednoznacznie określi zakres spraw delegowanych do aktu wykonawczego oraz zmodyfikuje w następstwie wytyczne. Przepis przyznający kompetencję prawotwórczą musi być jednoznaczny. Nie może on pozostawiać wydającemu rozporządzenie swobody w zakresie ustalenie granic kompetencji prawotwórczej.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w pkt 9, w art. 56 w ust. 4:

a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyraz „pozwolenia” zastępuje się wyrazami „rodzaje pozwoleń”,

b) skreśla się pkt 2;

- 16) art. 20 pkt 14, art. 59 ust. 2 – przepis ten stanowi, że raport doręcza się podmiotowi występującemu z wnioskiem o wydanie pozwolenia lub **zezwolenia**. Mając na względzie, iż zgodnie z art. 56 ust. 1–3, czynności audytowe wiążą się z procedurą wydawania, zawieszania, zmiany, cofania i unieważniania pozwoleń, a nie zezwoleń, oraz w celu zapewnienia spójności w obrębie aktu, należałoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w pkt 14, w art. 59 w ust. 2 skreśla się wyrazy „lub zezwolenia”;

- 17) art. 20 pkt 16, art. 61a – w przepisie tym mówi się o badaniu i weryfikacji spełniania warunków i kryteriów przez **posiadacza decyzji**. Nie jest jasne, jaką decyzję ustawodawca ma na myśli. Przepis art. 23 ust. 5 unijnego kodeksu celnego odnosi się do decyzji wydawanych na wniosek i posiadacza takich decyzji. W związku z tym, że badanie i weryfikacja spełniania warunków i kryteriów ma następować w ramach czynności audytowych, a czynności te zgodnie z art. 56 ust. 1–3 wiążą się z pozwoleniami, można założyć, że w art. 61a mowa jest o posiadaczu pozwolenia (podobnie jak o posiadaczu pozwolenia mówi art. 34 ust. 2 noweli). Jeśli przeprowadzone rozumowanie jest słuszne, w celu wyeliminowania wątpliwości, warto byłoby przyjąć niżej sformułowaną poprawkę.

Propozycja poprawki:

w art. 20 w pkt 16, w art. 61a wyraz „decyzji” zastępuje się wyrazem „pozwolenia”;

- 18) art. 20 pkt 20, art. 64 ust. 9 pkt 3 – z kontekstu przepisu wynika, że w art. 64 ust. 9 pkt 3 mowa jest również o postanowieniu o odmowie zatwierdzenia akt weryfikacyjnych, z tym że takim, na które przysługuje zażalenie. Mając na uwadze, iż ust. 9 dotyczy wydawania decyzji i postanowień, w przypadku stwierdzenia, że nie są zapewnione warunki i środki do sprawnego przeprowadzania kontroli, zasadnym wydaje się jednoznaczne wskazanie w pkt 3, że postanowienie, o którym mowa w tym przepisie, jest postanowieniem o odmowie zatwierdzenia akt (podobnie jak to uczyniono w pkt 1 i 2 w ust. 9).

Propozycja poprawki:

w art. 20 w pkt 20, w art. 64 w ust. 9 w pkt 3 po wyrazie „postanowienie” dodaje się wyrazy „o odmowie zatwierdzenia akt weryfikacyjnych”;

- 19) art. 25 ust. 2 – można mieć wątpliwości, czy z przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 10 kwietnia 2009 r. w sprawie wzoru wniosku o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, dokumentów, które należy do niego dołączyć, oraz trybu rozpatrzenia wniosku wynikają jakiegokolwiek uprawnienia i warunki. Zapewne ustawodawca chciał odesłać w tym przepisie do rozporządzeń ustanawiających i znoszących sklady wolnocłowe, które to rozporządzenia wydane zostały na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy – Prawo celne.

Propozycja poprawki:

w art. 25 w ust. 2 wyrazy „art. 27 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 27 ust. 2”;

- 20) art. 28 ust. 1 – w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie, na jak długo zachowają ważność arkusze informacyjne INF, które zostały wystawione przed dniem, o którym mowa w art. 288 ust. 2 unijnego kodeksu celnego (przed 1 maja 2016 r.). Ustawodawca informuje jedynie, w jakim celu arkusze informacyjne INF zachowają ważność. Z przepisu wynika, że zachowanie w mocy arkuszy informacyjnych INF będzie miało charakter czasowy. Skoro tak, należałoby raczej wskazać dzień, do którego arkusze będą ważne, a nie określać cel zachowania ważności. Z art. 28 ust. 1 wynika tylko pośrednio, iż skutkiem zakończenia operacji, których dotyczą arkusze informacyjne INF, będzie utrata ważności przez te arkusze.

Propozycja poprawki:

w art. 28 w ust. 1 wyrazy „w celu umożliwienia” zastępuje się wyrazami „do dnia”;

- 21) art. 34 ust. 2 – w związku z tym przepisem nasuwa się pytanie, czy zgodne z wolą ustawodawcy jest, aby również te pozwolenia na uproszczenie przy obejmowaniu towarów procedurą TIR, w odniesieniu do których ponowna ocena wykazała, że spełnione są warunki do wydania pozwolenia, były cofane przez organy celne? Gdyby wolą ustawodawcy było, aby cofane były wyłącznie te pozwolenia, w odniesieniu do których nie są spełnione warunki ich wydania, należałoby rozważyć niżej sformułowaną poprawkę.

Poza tym w przepisie tym niezręczne jest sformułowanie „spełnione są warunki do jego wydania przez posiadacza pozwolenia”. Może ono sugerować, iż

pozwolenie wydaje posiadacz pozwolenia. Dopowiedzenie, iż to posiadacz musi spełniać warunki wydania pozwolenia jest zbędne, jako oczywiste. Nie budzi wątpliwości, że warunki ma spełniać ten, który ubiega się o pozwolenie. Wynika to zresztą z art. 34 ust. 1.

Niżej zaproponowano dwa alternatywne warianty poprawki. Pierwsza – dalej idąca – zakłada, że cofane będą wyłącznie te pozwolenia, w odniesieniu do których nie są spełnione warunki ich wydania. Druga natomiast ma charakter redakcyjny, usuwa zbędne wyrazy.

Propozycja poprawki:

w art. 34 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Po dokonaniu ponownej oceny organy celne wydają decyzję w sprawie cofnięcia pozwolenia na uproszczenie przy obejmowaniu towarów procedurą TIR, jeżeli w odniesieniu do tego pozwolenia nie są spełnione warunki do jego wydania.

albo

w art. 34 w ust. 2 skreśla się wyrazy „przez posiadacza pozwolenia”.

Jakub Zabielski

Główny legislator